

3 / LISTOPAD 2020

ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ ŠLAPANICE

V
Z

A

K

O

Žako školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.
Tištěná verze do každé třídy zdarma.
Digitální verze volně na www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice
Masarykovo nám. 1594/16
664 51 Šlapanice
E-mail: zako.redakce@zsslapanice.cz

Naše škola:	Lenka Sedřová Gabriela Parmová
Sport:	Veronika Klašková Klára Matyášová Radim Otoupal Vít Vyšinka
Expedice:	Filip Petřík
Po škole:	Karolína Kostková Adéla Šamšulová
Hobby:	Vanda Lukešová Kateřina Kořanová
IT:	Šarlota Burianová Tomáš Vaněk
Četba:	Tereza Cívárková Adéla Dobrovolná
Hřiště :	Pavčina Chalupová Markéta Kondlerová
Ilustrace:	Vanda Lukešová
Fotografie:	Adéla Dobrovolná
Korektury:	Viktor Merta
Grafika:	Roman Fuksa
Pedagogický dozor:	Roman Fuksa Viktor Merta

Naše škola

Jak se žije na Efku..... 1

Sport

Už v tom plavu 4

Expedice za MĚ100

Velký hájek 7

Po škole

Tady straší 10

Hobby

Začni koukat na anime 13

Poradna

Sociální sítě jsou (ne)mocné 15

IT

Moje začátky na YOUTUBE 17

Xiaomi 18

Čtení na pokračování

Let! – Zelené oči 19

Čtení pro rodiče

Šílené ráno 20

Hřiště

Princezna a drak 22

Aktuálně

Roušky25

Jak se žije na EFKU

Pavilon F už je zabydlený. Prvníci a druháci již letos nastoupili do zcela nové budovy naší školy. Vejde se do ní dohromady 10 tříd, 5 prvních a 5 druhých. Od začátku října je otevřená i nová hala. Děti tam chodí cvičit, ale slouží i pro zájmové kroužky.

Zjistovaly jsme, jak se v něm žije. Udělaly jsme pár rozhovorů s dětmi i učiteli, abychom vám nový pavilon více představily a ukázaly i vám, jaké to v něm je.

Kát'a Jungová, 2.C

Jak se ti líbí v novém pavilonu?

Strašně moc.

A jaká je nová hala?

Hala je obrovská a nádherná.

Jaký je rozdíl mezi novou školou a školou, kde jsi byla dřív?

Nová je kvalitnější.

Která se ti líbí více?

Nová, to je snad jasný ☺.

Jaké bylo jít 1. září do jiné budovy?

Byla jsem smutná, ale zároveň šťastná.

A jaké je to teď, když nemůžete chodit do školy?

Doma se nudím, tak je to špatný.

Učíte se s paní učitelkou přes počítač?

Ano, učíme.

Líbí se ti více doma, nebo bys šla raději do školy?

Raději bych šla do školy, když je tak nádherná.

Viktorka Parmová, 1.D

Jak ses těšila do první třídy?

Moc, těšila jsem se na kamarády.

Jak se ti líbí v novém pavilonu?

V novém pavilonu se mi líbí. Líbí se mi moje třída, která je modrá.

A jaká je nová hala?

Je hodně dobrá. Ale zatím jsme tam byli jenom jednou, tak se těším, až půjdeme do školy a budeme tam zase cvičit.

A jaké je to teď, když nemůžete chodit do školy?

Učíte se s paní učitelkou přes počítač?

Špatné, už se mi stýská po kamarádech. Ano, učíme se. Jsme rozděleni na tři skupiny. S paní učitelkou se učíme dvakrát týdně.

Líbí se ti více doma, nebo bys šla raději do školy?

Určitě bych šla raději do školy.

Klárka Jarolímová, 2.C

Jak se ti líbí v novém pavilonu?

Hodně.

A jaká je nová hala?

Dvakrát větší než ta stará. Tělocvičnu máme rozdělenou na dvě půlky.

Jaký je rozdíl mezi novou školou a školou, kde jsi byla dřív?

Jsou tam modernější věci a je menší. Nejvíce se mi líbí, že tam jsou barevné třídy.

Která se ti líbí více?

Obě stejně, ta stará je taky pěkná.

Jaké bylo jít 1. září do jiné budovy?

Hodně mě zajímalo, jaké to tam bude. Moc jsem se těšila.

A jaké je to teď, když nemůžete chodit do školy?

Nudím se doma.

Učíte se s paní učitelkou přes počítač?

Ano, máme online hodiny češtiny a matematiky.

Líbí se ti více doma, nebo bys šla raději do školy?

Do školy!

Šárka Štěpánková, učitelka 1.D

Jak se vám líbí nový pavilon a nová hala?

Na novém pavilonu se mi moc líbí, a to hlavně z toho důvodu, že je tu rodinná atmosféra a prvňáci a druháci tu mají klidnější prostředí na vyučování.

Líbí se mi také barevnost tříd, družinová třída s terasou, zákoutí na chodbě pro určenou výuku a posezení na střeše. Myslím, že se pavilon podařil, i když se ještě některé věci dokončují. Co se však moc nepodařilo, byl výběr lavic. Za mě bych řekla, že jsou pro děti nevhodné a spíše než pomoc nám přinášejí spoustu práce navíc. A nová hala, nevím, ještě jsem tam nebyla, a hlavně já jsem spíše kavárenský typ ☺

Jaké bylo stěhovat se do nového pavilonu?

Měli jsme z toho všichni obavy, ale nakonec jsme to zvládli s pomocí mnoha kolegů a kolegyně. Byla to velká stěhovací akce, která proběhla až 31. srpna. A už 1. září jsme vítali děti do školy. Byla to rychlá akce a tímto všem děkuji. Však podobné stěhování bude každý přípravný týden, neboť my jsme takové stěhovaví ptáci ☺

Jak to v novém pavilonu vypadá?

Moc hezky, ve vstupní hale jsou velké schody, na kterých už plánujeme hudební vystoupení, dále strom a barevné kostky na posezení a vlastně spousta nových věcí, ale nechte se překvapit ☺

Jaké je to teď, když nemůžeme chodit do školy?

Myslím, že náročné pro všechny, stýská se nám po dětech a distanční výuka nikdy nemůže nahradit výuku klasickou. Na 1. stupni je třeba pomoc rodičů, někdy i prarodičů, a tímto jim chci moc poděkovat za jejich spolupráci.

Učíte děti nějak online přes počítač?

Ano, ze začátku byla tréma a neposlouchala nás technika, ale snad jsme to nějak zvládli. Hlavním důvodem u malých dětí je sociální kontakt, dále pomůže i při vyvození nového učiva a někdy i pro pobavení. Nevěřili byste, co všechno se dá doma najít a přinést k počítači, co začíná na písmenko „m“ ☺

Lenka Maňasová, učitelka 2.C

Jak se vám líbí nový pavilon a nová hala?

Nový pavilon F se mi líbí moc. Charakterizovala bych to asi těmito výrazy - moderní, barevný, prosvětlený a příjemný. Třídy hrají všemi barvami. Jsou vybaveny moderním nábytkem. Moc se mi líbí třída hlavní družinky (třída přípravné třídy), která je umístěna v přízemí, má svoji vlastní terasu, kam je možné za pěkného počasí vyběhnout.

Sportovní hala se podobá spíš supermoderní tělocvičně. Určitě zajistí sportovní podmínky pro řadu sportů.

Jaké bylo stěhovat se do nového pavilonu?

Byla to velká, náročná akce. Naštěstí nám ale ochotně pomohli všichni kolegové. Takže přesun věcí proběhl celkem rychle. Horší pak bylo za jeden den zvládnout nachystat třídy a vyzdobit je, abychom 1. září mohli přivítat prvňáčky a druháčky.

Jak to v novém pavilonu vypadá?

Pavilon F doslova září novotou. Nachází se zde 11 učeben, které jsou vybaveny moderním školním nábytkem - mobilními lavicemi, komodami se šuplíky a policemi, kde si žáci odkládají aktovku. Třídy jsou hodně světlé díky velkým okenním tabulím. Děti snadno poznají tu svou, protože má stejnou barvu jako nábytek v jejich třídě. Chodby jsou velké, prostorné, s dostatečným vybavením pro relax. Nová víceúčelová tělocvična je propojena chodbou s pavilonem F. U haly jsou čtyři prostorné šatny se sprchami. V nejvyšším patře je všem žákům i pedagogům k dispozici krásná terasa s výhledem na Šlapanice, kterou můžeme využívat v hodinách i o přestávkách.

Michal Lupač, zástupce ředitele pro pavilon F

Jak se vám líbí nový pavilon?

Velmi. Na pavilonu stále vyladujeme některé věci a hledáme možnosti pro jeho další vylepšení, nicméně dle mého názoru se jedná o zdařilou stavbu v moderním stříhu. Nejvíce oceňuji vzdušnost společných prostor.

Jak se vám líbí vaše nová funkce?

Sžívám se s ní. Baví mě posouvat věci kupředu a z této pozice je mohu snáze ovlivnit, což je fajn (ovlivnit je ale může každý, i vy, žáci).

Jaké to je teď, když nemůžeme chodit do školy?

Je to rozhodně jiné učení, než když chodíme do školy. Je to náročnější pro učitele, pro děti i rodiče. Den začíná tak, že zapínám počítač a místo toho, abychom se s dětmi pozdravily ve třídě, tak se během krátké chvíle na monitoru objevují na boční liště děti, které vidí svoje spolužáky. Děti na sebe mávají přes obrazovky počítačů a evidentně jsou šťastné, že jsou zase ve spojení. Každý však sedí ve svém pokojíčku nebo v kuchyni za stolem a společně na dálku procvičujeme a opakujeme.

Jaká je online výuka?

Myslím si, že na chvíli se můžeme obejít bez klasické výuky. Ale osobní kontakt, úsměv, každodenní soužití online výuka nenahradí.

Je to hodně náročné?

Říká se, že nejhorší je práce s lidmi. Já jsem však naštěstí obklopen schopnými, proaktivními a zároveň shovívavými lidmi, kteří mi mou novou úlohu dost ulehčují, za což jim patří velký dík.

Poslouchají vás paní učitelky a učitelé?

Snažím se jim dávat možnost spolupodílet se na významných rozhodnutích, takže je to často týmová práce. Nerad přikazuji, spíše se snažím motivovat k tomu, aby lidé sami přemýšleli nad tím, co a jak dělají a co (a jak) případně mohou dělat jinak a lépe.

Učíte i nějaké třídy?

Ano, účastním se v tandemu výuky v první i druhé třídě a stále učím i nějaké angličtiny ve čtvrtých třídách, díky čemuž zavítám i na starou budovu a potkám se s dalšími kolegy i žáky. Je to jediné dobře, ostatně stále jsme jedna škola.

UŽ v tom PLAVU...

Plavání je zrovna jeden z těch sportů, ke kterému máme všichni docela blízko. Každý týden se s plaváním setkáváme v našem školním bazénu (pokud právě neřádí Covid). Někteří se na tuto hodinu vždy těší, jiní by radši seděli v lavici a procvičovali pravopis... No, je pravda, že sedm let povinného plavání může být pro někoho docela utrpení. Každopádně ostatní školy nám náš bazén závidí a máme štěstí, že ho máme. V tomto vydání časopisu vám plavání přiblížíme ještě o něco víc a dozvíte se věci, o kterých jste možná ještě neslyšeli.

PLAV! Ale jak?

Myslíš, že poznáš všechny základní plavecké styly? Přesvědč se v tomto kvízu. Přiřaď jednotlivé charakteristiky k plaveckým stylům:

ČUBIČKA

1. Je nejčastější mezi amatérskými plavci, ale naučit se ho opravdu správně není tak lehké, jak se může zdát. Kdyby tě někdo viděl plavat shora, mohl by si tě splést s jedním obojživelníkem.

MOTÝLEK

2. Specialitou tohoto plaveckého stylu je, že u něho můžeš ležet. Super, co? Ale chce to mít dobrou orientaci. abvs neskončil s boulí na hlavě.

PRSA

3. Tento plavecký styl je bez pochyb nejrychlejší. Je taky nejzdravější pro záda. Tělo máš ve vodorovné pozici a nadechuješ se stranou, takže tím svoji páteř nenamáháš.

ZNAK

4. Když tento styl pořádně neumíš, máš pocit, že se po třetím tempu snad utopíš. Ale když se ho naučíš, připadáš si, že skáčeš nad mořskou hladinou jako jedno nejmenované zvíře, podle kterého je tento styl často přezdíván.

KRAUL

5. Při tomto stylu máš před sebou skrčené ruce a pokoušíš se jimi „hrabat“ vodu. Není to příliš účinný styl, ale udrží ti hlavu nad vodou. Aby byl celý výjev dokonalý, plav s vyplazeným jazykem.

BRR, to-to-to je z-z-zima

Co je to otužování?

Otužování je metoda na posílení imunitního systému, při které se člověk nejprve saunuje a pak vleze do studené vody. Díky tomu je tělo zvyklejší na chlad a je odolnější proti nemocem. Otužování však má i svá rizika, která mohou způsobit dokonce smrt! Když se otužujete postupně každý den a pak budete muset přestat (třeba kvůli nemoci), tak se musí začít znovu od prvních krůčků. Jinak by mohlo dojít k zástavě srdce nebo byste dostali křeče.

Největší otužilci světa

Nejotužilejším otužilcem na světě je **Wim Hof** a je z Nizozemska. Je držitelem 18 světových rekordů, např. za nejdelší pobyt v kádi s ledem (byl tam přes hodinu). V roce 2007 chtěl v šortkách vylézt i na Mount Everest. To se mu však kvůli zranění nohy nepovedlo. V roce 2009 ale vyšplhal v trenýrkách na Kilimandžáro (nejvyšší horu Afriky). Za takové kousky si vysloužil přezdívku *Ledový muž*. Říká, že takové věci dovede díky tomu, že si dokáže sám změnit tělesnou teplotu pomocí svého mozku. Nejotužilejší Čech je **Jaroslav Chytil**, který přeplaval Severní kanál mezi Skotskem a Severním Irskem dlouhý 42 km. I jeho syn Jakub je otužilý. Jaroslav Chytil chová na Křivoklátsku včely, a proto ho napadlo, že by si na sebe i pro syna vzal na otužilecký křest včelařské obleky, a zkusil to. Ale moc dobře se mu v tom neplavalo. Nejstarší otužilec na světě byl pravděpodobně Čech **Ladislav Nicek**, který zemřel ve věku 97 let.

KANÁL LA MANCHE – výzva dálkových plavců

- Kanál La Manche [Lamanč] se nachází mezi Velkou Británií a Francií. Šířka je 32 až 180 kilometrů, délka 520 km a hloubka 172 m.
- 25. srpna 1875 přeplaval kanál La Manche první člověk. Jmenoval se **Matthew Webb**. Průliv překonával 21 hodin a 45 minut. Byl to jeho druhý pokus, první mu kvůli rozbouřenému moři nevyšel. Při překonání kanálu uplavala 64 km.
- 6. srpna roku 1926 přeplavala opačným směrem kanál první žena jménem **Gertrude Ederle**. Jí to trvalo kratší dobu, a to 14 hodin a 39 minut. Svým výkonem si vysloužila přezdívku „Královna vln“.
- 30. července roku 1971 přeplaval kanál první Čech. Jmenoval se **František Venclovský**. Původně byl špičkovým boxerem, kvůli úrazu krční páteře však musel tohoto sportu zanechat. Začal se věnovat otužování a dálkovému plavání. Přeplavání kanálu se mu povedlo až na druhý pokus, a to v čase 15 hodin a 26 minut. Slavným se stal jeho výrok bezprostředně po zdolání kanálu: „Já su tak šťastné!“
- Nejrychleji přeplaval kanál La Manche australský plavec Trent Grimsey - za 6 hodin a 55 minut. Nejrychlejší ženou, která kanál přeplavala, je **Yveta Hlaváčová**. Je to bývalá česká reprezentantka v dálkovém plavání. Rekord vytvořila při pokusu o obousměrnou plavbu kanálem. Kanál přeplavala za 7 hodin a 25 minut.

A co další ČEŠI?

- **Markéta Pechová** přeplavala kanál jako první handicapovaná žena na světě.
- Časem 9 hodin a 26 minut vytvořil světový rekord v kategorii nad 50 let pan **Michael Mrůzek**.
- **Richard Blatný** pro změnu přeplaval celý průliv stylem prsa.
- Dosud nejlepším Čechem zůstává **Rostislav Vítek**, který La Manche přeplaval za 7 hodin a 16 minut.

Lamanšský průliv dál láká dálkové plavce, i když jejich výkony se protínají s lodní dopravou – není snadné vyhýbat se trajektům ☺

Plavání jako KONÍČEK i ZAMĚSTNÁNÍ

Rozhovor s Věrou Levíčkovou, učitelkou a trenérkou plavání.

Proč jste se stala učitelkou plavání?

Plavání mě od útlých dětských let bavilo. Osud tomu chtěl, že se mi můj koníček stal zaměstnáním. V dětství a až téměř do dospělosti jsem závodně plavala. Postupně mně bylo nabídnuto zkusit trénovat a začít se v tomto směru vzdělávat. Začínala jsem cvičit s malými dětmi a postupně jsem přešla až k trénování mladších žáků a jezdila s nimi na závody. V posledních letech vedu kondiční plavání. A někde v průběhu výše zmíněných událostí jsem našla poptávku, že ZŠ Šlapanice hledá učitele plavání. No a tak se to stalo, že se můj koníček stal mým zaměstnáním.

Co musí mít učitel plavání za vzdělání?

Každý učitel musí mít vystudovanou vysokou školu. To platí i pro učitele plavání. Pokud se chci věnovat vyučování, je k tomu nejkratší cesta přes pedagogickou fakultu.

Jak dlouho učíte plavání na naší škole?

Nechce se mi tomu věřit, ale je to tak. Letos jsem začala už 21. školní rok na naší škole. S malou přestávkou, kdy jsem vedla jen kroužky, učím plavání stále. A pořád mě to baví.

Jaký plavecký styl máte nejraději a proč?

Pokud si jdu zaplavat jen tak sama, prostrídám si ráda všechny styly. Když si mám vzpomenout, jak to bylo v dobách plného tréninku, tak jsem měla nejméně ráda kraul a moje závodní plavecké styly byly znak a prsa. V těchto stylech jsem měla největší progres, tak asi proto jsem je měla raději.

Myslíte si, že děti v současnosti plavou lépe než dřív?

To si nemyslím, děti všeobecně mají velmi rády vodu a hlavně hrát v ní. Každý se k vlastnímu plavání propracuje, někdo dříve a někdo trochu později. V každém případě velkou a kladnou roli hraje to, že máme školní bazén. Zde mají děti

jedinečnou příležitost rozvíjet svoje dovednosti.

Jaký plavec z naší školy vás zaujal? Kdo plave opravdu dobře?

To je docela těžká otázka. Děti, které plavání baví a je to na nich vidět, je mnoho a mám z toho radost. Poměrně hodně dětí využívá školní nabídky různých plaveckých kroužků. Někteří nelení a chodí ráno v 7 hodin na klasický plavecký trénink. Na všech je vidět zlepšení. Z této skupiny, pokud musím říct jméno, bych zmínila Davida Růžičku z 5. D. Davida znám od 1. třídy a mohu pozorovat jeho plavecké pokroky, kdy z chlapce, který se osměloval a zkoušel první kroky a tempa s ostatními spolužáky, se vypracoval ve velmi šikovného plavce. Bývám pravidelným svědkem jeho zlepšení v plavecké technice a časech při triatlonových závodech pořádaných na naší škole.

Skoč do vody Z POHODY

Existuje řada vodních sportů. Některé se provozují i u nás ve škole – třeba plavání, vodní pólo, aquatlon nebo triatlon. My se seznámíme s vodním sportem, který ale potřebuje větší a hlubší bazén. Tento sport se jmenuje **synchronizované plavání**. Že jste to nikdy neslyšeli? A co takhle **akvabely**?

Na to, co jsou akvabely, jsme se zeptali našich prvňáčků.

Akvabely jsou podle nich:

- kouzla s vodou	- vlny	- muž, který mluví pod vodou
- běh	- kraul	- běh pod vodou
- kotrmelce pod vodou	- plavkyně, které tančí na vodě	

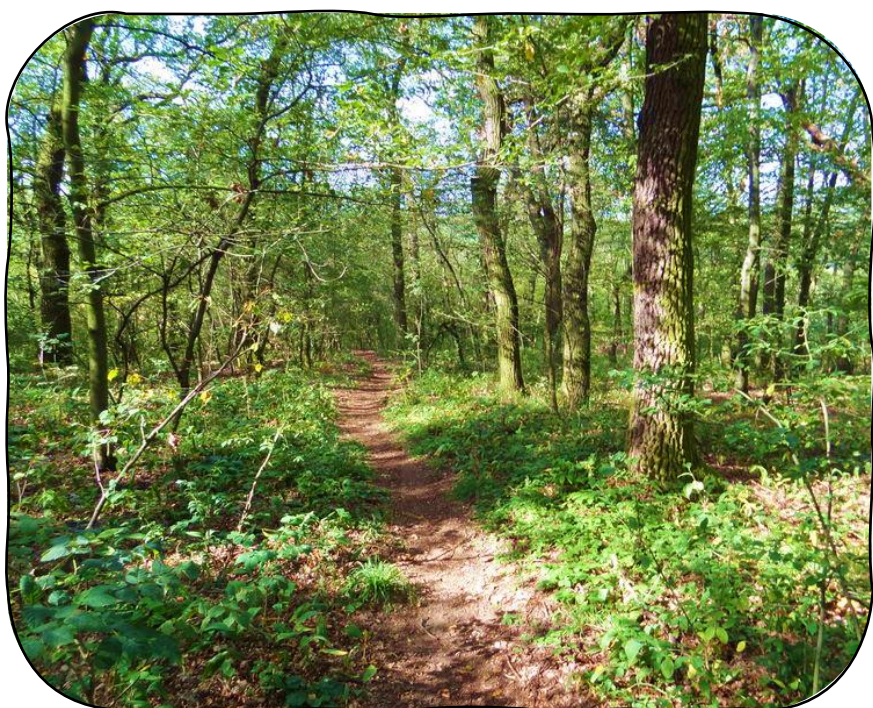
Poslední odpověď se pravdě blíží nejvíce. Akvabely jsou plavkyně, které se věnují synchronizovanému plavání. Synchronizované plavání kombinuje tanec, plavání a gymnastiku. Kromě dvojic a družstev soutěží také jednotlivci. Naší nejúspěšnější akvabelou je **Soňa Bernardová**, která reprezentovala Českou republiku na pěti olympijských hrách.

Velký HÁJEK

Velký hájek je přírodní památka, důvodem jeho ochrany jsou **stepní společenstva**, křoviny a **dubohabrový lesík na kulmských slepencích** s výskytem řady významných druhů rostlin a živočichů.

Ještě v roce 1866 byl Hájek popisován jako „travnatá a pomístně křovinatá stráž s osamocenými duby“.

Nejkrásnější ve Velkém hájku je barevný nástup jara. Mnohde v nejrůznějších barevných kombinacích, zvláště pak v zahuštěných přebohatých porostech. Převážně nápadně kvetoucí lesní rostliny využívají přechodného období nástupu jara s dostatkem pronikajících slunečních paprsků ještě před olistěním stromů, které posléze vytvoří zcela jiné, stinné prostředí. Bohatost a druhová skladba bylinného patra dokládá, že zde lesní prostředí existuje již po celá staletí.

Nachází se v katastrálním území Šlapanic s výměrou 2,57 ha a ochranným pásmem po celém obvodu v šířce 50 metrů.

Leží v nadmořské výšce 221-265 m n. m. a je tvořen hřbetem nad levým břehem Řičky nedaleko severního okraje Šlapanic.

Hřbet je tvořen kulmskými slepenci, které v severozápadní a západní části vystupují ze svahů v podobě skalek.

Na zbývajícím území jsou půdy hlubší a dnes v nich prospívá listnatý les.

ROSTLINY

Nachází se zde rostliny jako dymnivka dutá, orsej jarní, sasanka lesní, sasanka pryskyřníkovitá, pižmovka obecná, jaterník podléška, kopytník evropský a kokořík mnohokvětý, který se na jaře ve Velkém hájku objevuje v hojném počtu. Lze tu také najít vzácnější květiny, jako je třeba lilie zlatohlávek, medovník velkokvětý a plamének přímý.

kokořík mnohokvětý
(*Polygonatum multiflorum*)

lilie zlatohlávek
(*Lilium martagon*)

ŽIVOČICHOVÉ

Ve zdejších lese hnízdí některé vzácné druhy ptáků, jako je lejsek bělokrký, žluva hajní nebo krahujec obecný.

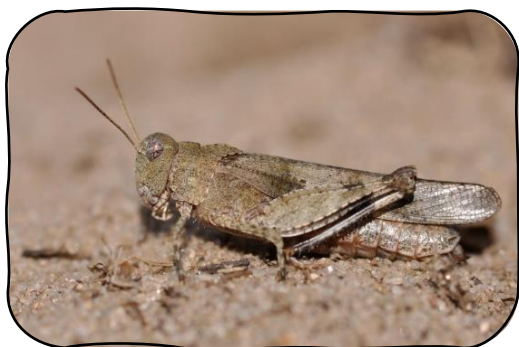
Na světlině nad silnicí můžeme potkat ještěrku obecnou, charakteristickým obyvatelem světliny je však saranče modrokřídlá. Ve Velkém hájku dodnes přežívá náš největší brouk roháč obecný. Také zde můžeme vidět několik druhů motýlů, jako třeba perleťovce stříbropáska, modráska jehlicového, okáče bojínkového a další.

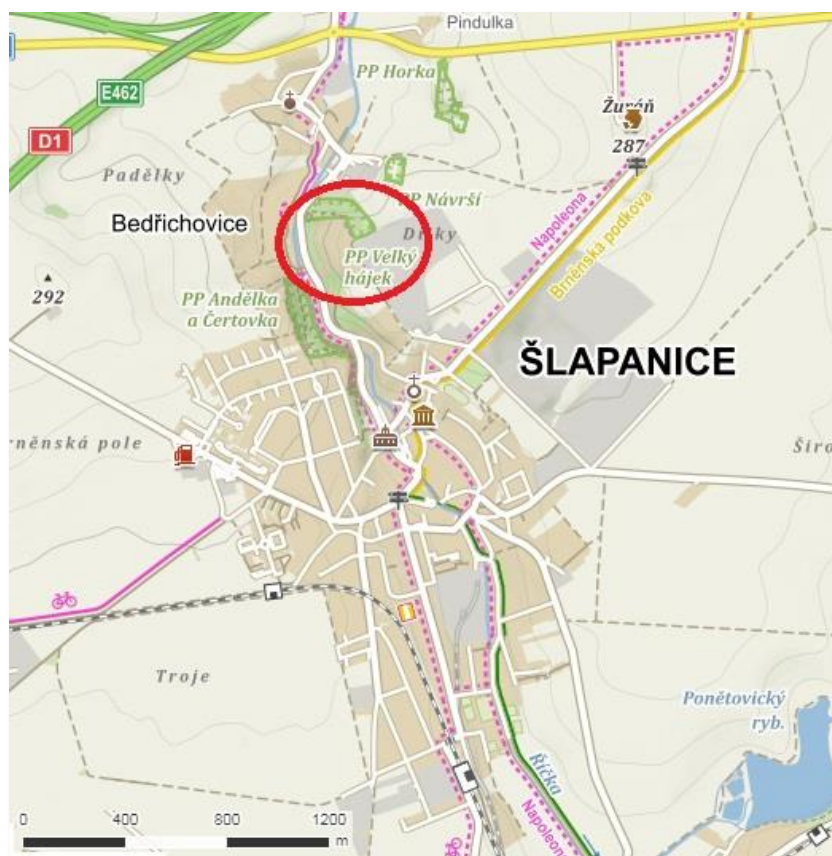
roháč obecný
(*Lucanus cervus*)

ještěrka obecná
(*Lacerta agilis*)

saranče modrokřídlá
(*Oedipoda caerulescens*)

lejsek bělokrký
(*Ficedula albicollis*)

krahujec obecný
(*Accipiter nisus*)

1. latinský název pro krahujce:
2. typ stromů tvořící lesík ve Velkém hájku:
3. náš největší brouk:
4. motýl s druhovým jménem "bojínkový":
5. nejkrásnější roční období v Hájku:

1.									
2.									
3.									
4.									
5.									

TAJENKA

(doplňuj informace z článku o Velkém hájku):

Pišmovka obecná je druh rostliny vyskytující se ve Velkém hájku. Na světě žije ještě jeden organismus, který má stejný název. Není u nás původní, nicméně jeden exemplář se pravidelně objevuje na Říčce ve Šlapanicích, poblíž konečné trolejbusu. Jedná se o druh ... (viz tajenka)

Za přírodou, zajímavými pozorováními a zážitky nemusíme cestovat na kraj světa. Celá řada dobrodružství se odehrává hned za hranicí města. Stačí se pořádně koukat kolem sebe a zjistíme, kolik krásy a různých forem života skýtá starý dubový les, bublající potok, zahrádkářská kolonie, paseka či pole.

Pojďme spolu objevovat krásy okolí našeho města a dozvědět se něco o zajímavých organismech, které tyto lokality obývají.

Tady STRAŠÍ!

Venku už je sychravo, u domů se pomalu objevují děsivě vyřezané dýně a chlad nám nepříjemně zalézá pod kůži. Je tu podzim a my vám dnes poradíme co číst, sledovat nebo si upéct. Také se dozvíte, čeho se lidé ze školy nejvíce bojí.

ČAS ČARODĚJNIC

Čas Čarodějnic je fantasy, drama, ale i romantický seriál. Vychází ze série knih **Deborah Harkness**.

Hlavní postavou seriálu je historička a čarodějnice Diana Bishopová, kterou hraje herečka Teresa Palmer. Diana nikdy nepřijala, že je čarodějnice, a vždy se svým schopnostem vyhýbala. Jednoho dne si vypůjčila alchymistický rukopis Ashmole 782. Text začal přitahovat další magické bytosti, které se ve světě nachází, další čarodějnice, upíry a demony. Diana potká tajemného genetika Matthewa Clairmonta, který má své tajemství – je to upír. Diana a Matthew se do sebe zamilují a jejich vztah se postupně vyvíjí. To však není vše, co se v tomto seriálu odehrává. Magické bytosti se totiž snaží získat alchymistický spis různými způsoby, protože se v něm nachází odpovědi na důležité otázky. Vznikají kvůli němu také spory, které nakonec možná rozpoutají válku.

Tento seriál je velice zajímavý, napínavý a skvěle se hodí k podzimnímu období. Jediné, co by se mu dalo vytknout, je to, že je moc krátký. Momentálně má pouze jednu řadu, ale druhá řada by měla v blízké době vyjít. Seriál je dostupný na HBO Go.

DÝŇOVÝ PERNÍK

Tento dýňový perník vám skvěle doladí podzimní náladu.

Co budeme potřebovat:

Těsto:

250 g dužiny z dýně
4-5 lžic medu (případně 120 g cukru)
2 vejce
60 ml kokosového oleje
220 g polohrubé mouky / bezlepkové mouky
2 lžičky perníkového koření nebo podle chuti
1 lžička kypřicího prášku

Poleva:

marmeláda
čokoláda na vaření
lžička kokosového oleje
kokos

Postup:

Očištěnou dýni si nastrouháme na jemno, přidáme k ní vejce s medem a dobře promícháme. Rozehřejeme si troubu na 170 stupňů. Dále přimícháme rozpuštěný kokosový olej, mouku, kypřicí prášek a opět dobře promícháme.

Pečeme v kulaté formě cca 25-30 minut. Vyzkoušíme špejlí.

Až perník vychladne, potřeme ho jakoukoliv marmeládou. Rozpustíme si čokoládu se lžičkou kokosového oleje, aby nebyla moc hustá, a perník jí přelijeme. Nakonec posypeme kokosem.

Jakmile čokoláda trochu zchladne, můžeme podávat.

Maureen Johnsonová: Křiváci

Ellinghamova akademie je slavná soukromá škola, na kterou chodí ty nejbysměšnější hlavy, vynálezci a umělci. Albert Ellingham, zakladatel školy, toužil vytvořit báječné místo plné hádanek, spleťtých stezek a zahrad. Krátce po otevření akademie mu ale unesli ženu a dceru. A jediné vodítko je hádanka podepsaná trochu děsivým pseudonymem – Křiváci. Tento zločin ještě nikdo nikdy nevyřešil, a tak se Stevie Bellová, fanyнка kriminalistiky a studentka prvního ročníku na akademii, rozhodne případ rozluštit. Ale stane se něco velmi podivného - zločinec se vrátí na místo činu...

Tato kniha je jedna z mých nejoblíbenějších knih vůbec – autorka píše čtivě, příběh je tajemný a napínavý, postavy dobře promyšlené a obálka je povedená. Knihu doporučuji milovníkům detektivek a YA literatury.

60 % napětí

25 % strašidelné

15 % romantika

<https://www.databazeknih.cz/knihy/krivaci-krivaci-414373>

Holly Blacková: Krutý princ

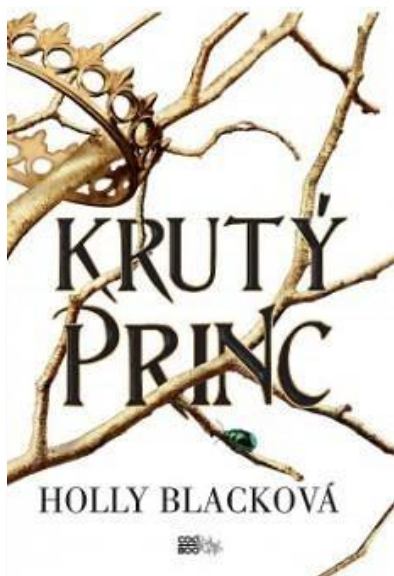
Víly jsou malá a roztomilá stvoření. Většinou. Ve světě, který vytvořila Holly Blacková, jsou to nelítostné a podlé bytosti. Jude bylo sedm, když jí zabily rodiče a unesly je spolu se sestrami na svůj proradný dvůr. O deset let později ale netouží po ničem jiném než patřit mezi ně i přes to, že ona sama je člověk. Spolu s Jude se vydáte na cestu k jejímu vysněnému místu u dvora. Princ Cardan, který Jude šikanuje kvůli její smrtelnosti, jí cestu nebude vůbec zlehčovat.

Tuto knihu bych doporučila spíše fanynkám YA fantasy. Příběh se mi líbil a knihu jsem nemohla přestat číst. Prostředí bylo rozmanité – od lesů až po hrady - a jednoduše jsem si krajinu představila. Postavy mi byly sympatické a líbilo se mi, jak se vyvíjely. Kniha má další tři díly a já se nemůžu dočkat, až si je přečtu.

65 % fantasy

20 % napětí

15 % romantika

<https://www.databazeknih.cz/knihy/kruty-princ-ferska-saga-kruty-princ-389022>

Charles Gilman: Šílený profesor

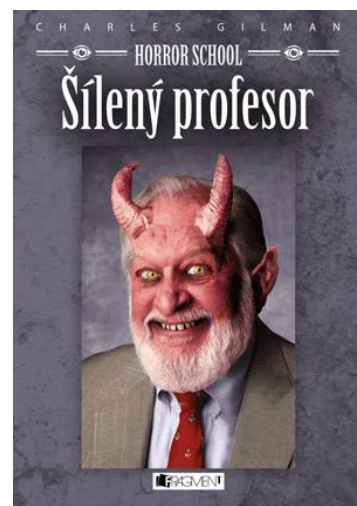
Halloween je za námi, ale pokud se chcete ještě trochu bát, tak si přečtěte tuto knížku. Na základní škole, kam chodí Robert Arthur, se dějí vážně divné věci. Ze šatních skříněk vyskakují krysy, žáci se záhadně ztrácejí, školní knihovna je bludištěm tajných chodeb. A učitel biologie se chová velice, velice zvláště. S pomocí nových, poněkud neobvyklých kamarádů zjišťuje, že se toho ve škole děje víc, než je na první pohled patrné. Vyřeší záhady této podivné základní školy?

Knihu bych doporučila čtvrtákům, pátákům a šestákům. Příběh je napínavý a společně s obrázky rychle utíká. Trochu mi vadilo, že je knížka hodně krátká (128 stran), a proto doporučuji přečíst si i další knihy z této série.

50 % fantasy

30 % napětí

20 % strašidelné

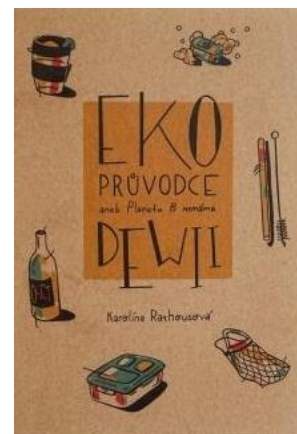
<https://www.albatrosmedia.cz/ttuly/27743270/horror-school-sileny-profesor/>

Karolína Rathousová: Eko průvodce aneb Planetu B nemáme

Karolína Rathousová (Dewii) je sociální influencerka známá především svým životním stylem. Je veganka, cvičí, zabývá se udržitelnějším stylem života a přesně o tomhle tato kniha je. Autorka hned na začátku vysvětluje základní pojmy, tak se nemusíte bát, že byste něčemu nerozuměli. V knize je mnoho „eko tipů“ o módě, stravě, kosmetice, odpadu a taky o zelených alternativách k běžným věcem, které máme všichni doma.

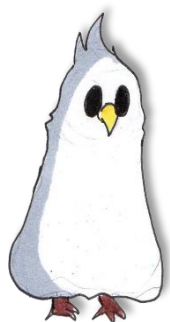
Kniha mě zaujala, a proto bych ji doporučila všem, kteří se o tato témata zajímají.

100% naučné

<http://www.dewii.cz/produkt/kniha-eko-pruvodce/>

Děsí nás kostka a BOMBA NA ZÁCHODECH!

Ještě před Halloweenem, Dušičkami a distanční výukou jsme stihly obejít spolužáky s jednou otázkou: Čeho se na této škole nejvíce bojíte?

Získaly jsme spoustu zajímavých odpovědí. Posuďte sami.

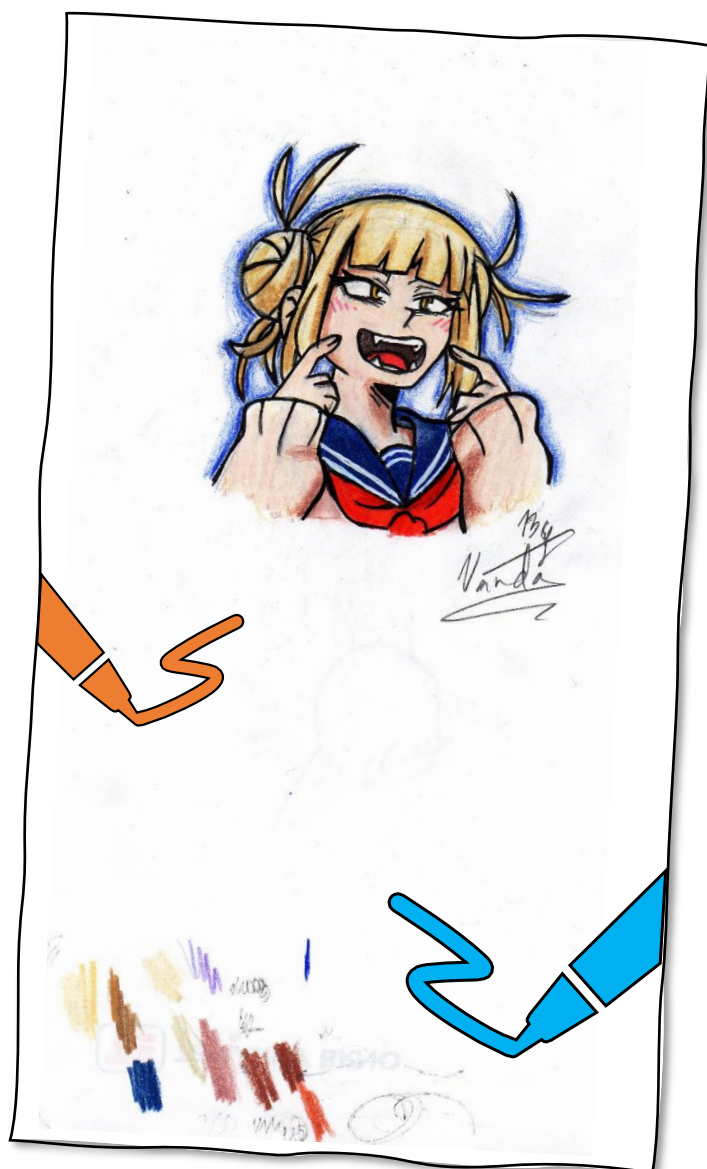
Asi nejvíce žáků se bojí špatných známek a nečekaných testů, ale kdo by se jich nebál, že? Mnozí žáci mají obavy ze školního bazénu, školní jídelny a z kývajícího se zábradlí, které se nachází u jídelny a většiny schodů. Velký strach mají žáci také ze zkoušení a z kostky pana učitele Pannyho, kterou používá ve fyzice k vyvolávání.

Nakonec jsme si nachystaly tu nejzajímavější a nejzáhadnější odpověď, kterou jsme získaly. Někteří bázlivci se totiž třesou strachy z „bomby na školních záchodech“, neboli nějakého pípání na záchodcích v druhém patře, no, nezní to děsivě?

Začni koukat na ANIME ;-)

Kolem roku 1908 se po celém světě začaly objevovat první animované filmy. Tento styl filmu se rozšířil až do Japonska, kde v roce 1917 vznikla ani ne půlminutová animace *Katsudō Shashin*, neznámý autor v ní zachytil kluka s červenou čepicí pišícího japonské znaky, a tím nevědomky odstartoval dráhu animovaných filmů z Japonska dnes známých jako anime.

Různé děje, STEJNÝ STYL

Podobně jako hrané či jiné animované filmy má i anime různé žánry. Avšak jejich názvy i dělení je úplně něco jiného než „akční“ nebo „drama“. Tady je pár těch nejdůležitějších:

Shonen (čti šónen) patří mezi napínavé a akční žánry anime. Je to žánr určený hlavně pro starší kluky, ale užít si ho mohou i holky. Shonen je hodně populární, a proto ho je také hodně, ale tady jsou asi ty nejznámější Shonen série:

Naruto
Bleach
One piece

My hero academia
Fullmetal alchemist
...

Shoujo (čti šoudžo) je hlavně romantický žánr, takže si ho spíš užijí holky než kluci. V tomto žánru je také docela časté, že se děj odehrává ve škole nebo v práci. Shoujo je také velmi oblíbené, můžou to potvrdit série jako třeba:

Sailor moon
Versailles no Bara

Óran Kókó Host Club
Kimi ni todoke...

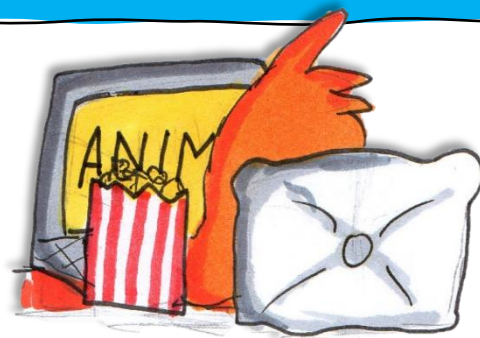

Kodomo je vlastně japonskou obdobou večerníčků. Jsou zde milé a roztomilé (kawaii) postavy a většinou nějaký hlavní záporák. Typické Kodomo je třeba:

Hello Kitty
Doraemon

Keropi
Panda-Z the robonimation

Přinášíme rozhovor se zkušenými otaku a weeby **Aničkou Strnadovou**, **Evelinou Císařovou** a **Eliškou Bártovou**.

Jak jste začaly s anime?

Anička: Na anime mě navedla moje nejlepší kamarádka.

Evelina: Moje dvě kamarádky mně řekly, abych se s nimi koukla na seriál... a tím to začalo.

Eliška: Prostě jsem se nudila a nějak na to narazila.

Jaké má anime plusy a minusy?

Anička: Plusy... rozhodně pestrost. Každého zajímá něco jiného a anime má spoustu témat. Taky pokud se díváte na anime s anglickým dabingem nebo titulky, tak se i zlepšíte v angličtině. Minusy... Možná je to lehce „návykové“ :D.

Evelina: Zlepší ti to život! Minusy... asi ne.

Eliška: Plus je zábava. Minus je spánek. Jednoduše někdy najdete super anime a díváte se na něj do noci.

Může začít s anime každý?

Anička: Pokud raději čtete, než sledujete filmy, tak samozřejmě doporučuji mangy. Někdy bývá manga lepší než samotné anime. Jinak určitě může začít každý.

Evelina: ANO.

Eliška: Anime přivítá všechny!

Posmíval se ti někdo kvůli anime?

Anička: Naštěstí ne.

Evelina: Ne.

Eliška: Nikdo se mi neposmíval, ale jsem zklamaná, že hodně lidí anime nemá rádo kvůli jednomu divnému obrázku nebo tak.

Jaké anime bys doporučila začátečníkům?

Anička: Rozhodně My hero academia. U mě tohle anime rozhodlo, jestli se budu chtít dívat na další anime, nebo ne.

Evelina: Death Note, My hero academia a klidně i Attack on Titan.

Eliška: Hmm..., nevím.

Jaké anime máte nejradši a proč se vám líbí?

Anička: Já asi nemám. Jsou anime, které se mi líbí víc a jsou dobře vymyšlená, a jsou také anime, která jsou průměrná či podprůměrná.

Evelina: Těžké... miluji Violet Evergarde, nikdy jsem tak moc nebrečela. Attack on Titan – prostě úžasné! A My hero academia mě zase vtáhlo.

Eliška: Mám jich několik, protože je spousta super anime.

Doporučili byste čtenářům nějakou dobrou mangu?

Anička: Tokyo Ghoul, My hero academia a Noragami (vše je anime i manga).

Evelina: Záleží na tom, co máš rád. Každá manga je super. Ale doporučuji Tokyo ghoul nebo Black bolero.

Eliška: Ono je hodně mang založených na anime, takže můžete znát anime a ani nevíte, že to je manga.

Chtěla bys něco vzkázat?

Anička: Vzkázat? Pokud se nudíte, tak rozhodně zkuste anime nebo mangu a už se nudit nebudete.

Evelina: ZAČNI KOUKAT NA ANIME HNED TEĎ!

Eliška: Anime je super!

Slovníček

Anime [anime]

– animovaný japonský film

Manga [manga]

– komiksová knížka s anime stylem

Cosplay [kosplej]

– kostým postavy z anime nebo jiného filmu či knížky

Kawaii [kavaji]

– roztomilé, hezké

Otaku

– člověk, co se nerad stýká s lidmi, má rád anime, mangy a videohry

Weeaboo [viebů]

– člověk, který miluje Japonsko, jeho kulturu, jídlo, anime, mangy atd...

Weeb [víb]

– jednoduše člověk, co má rád anime a nestydí se za to

SOCIÁLNÍ SÍTĚ jsou (ne)mocné

Konečně skončila škola a já se mohu vydat domů. Stojím na zastávce ve Šlapanicích, chodím sem na místní gymnázium do kvarty. Jmenuji se Filip, je mi 15 let, bydlím v Praci a nerad sportuji. Jako malý jsem jezdil na koni, ale časem jsem toho nechal kvůli škole a mámě. Můj nejlepší kamarád se jmenuje Tadeáš a známe se už od školky. Je velmi oblíbený, hlavně tedy u holek, velký chytrák to není, ale hlupák taky ne.

Právě jsem přijel domů, musím hned projet všechny sociální sítě, abych věděl, co se přes den ostatním přihodilo. Nesmím samozřejmě zapomenout dát si něco dobrého na zub, protože nám ve škole zase uvařili „nějakej blať“. Po jídle se vydávám do svého pokoje a přivítám se s velkým plyšovým jednorožcem. V šesti letech jsem ho dostal od maminky. Jezdila na koni a jejím velkým snem bylo projet se na jednorožci. Mám ho u sebe v posteli, pomáhá mi usnout. V každém snu se společně vydáváme na různá dobrodružství. Když přijde nějaká návštěva, tak ho schováváme do skříně, protože nechci, aby to někdo věděl. Ostatním by to přišlo dětinské. Maminka mi umřela na rakovinu kůže, a tak žiju jen s tátou. Táta pracuje ve firmě s počítači, opravuje je a vymýšlí nové programy.

Zavrnl mi mobil: „Tadeáš vás nominoval ke zveřejnění fotky na Instagramu s hashtagem *školajenanicaeasikněčemubude*.“ Tak jsem si vyfotil selfičko na posteli a s hashtagem jsem ho zveřejnil. Za chvíli mi začaly přicházet zprávy s otázkou: „To je tvůj jednorožec na posteli?“ Hned jsem si uvědomil, že v pozadí je za mnou vidět můj

jednorožec, fotku jsem smazal a zprávy jsem ignoroval, ale bál jsem se zítřka...

Druhý den se mi samozřejmě všichni posmívali, z každého rohu bylo slyšet: „Rozmazlenče! Děcko! Vrať se do první třídy!“ Snažil jsem se je ignorovat, rozmlouvat jim to nemělo cenu – stejně by si mysleli, co sami budou chtít, a taky mě nenapadla žádná pořádná výmluva. Před učiteli vždycky zmlkli, ale na obědě nebo na zastávce mi to dávali pěkně sežrat.

Zklamaný jsem dojel domů, byl jsem naštvaný a chtěl jsem jednorožce vyhodit do popelnice. Když jsem k ní přišel, uvědomil jsem si, že je to jediná památka na maminku, tak jsem zase zašel domů. Jenomže jsem si nevšiml, že kolem našeho domu šla parta od nás ze školy a samozřejmě to natočili a poslali všem. Tátovi jsem nic neřekl, styděl jsem se, přece si musím poradit sám. Ten den mi pořád přicházely velmi ošklivé a sprosté zprávy ze všech sociálních sítí.

Druhý den to bylo úplně stejné jako včera, jen s tou změnou, že se celého posmívání ujal Tadeáš. Už včera se mi vyhýbal. Všichni ho poslouchali jako beránci. Celý den jsem po škole chodil v kapuci a snažil se být nenápadný. Poznávali mě ale podle oranžové mikiny. Po škole si na mě počkali na zastávce. Všichni opakovali, co jim řekl Tadeáš, a dost hnusně to na mě vyřvávali. Byl jsem smutný nejen z toho, že se proti mně obrátil nejlepší kamarád, ale taky, že nevím, co s tím mám dělat.

Filip

Co bych Filipovi poradila?
Milý Filipe,
Tvoji situaci bych rozdělila do tří rovin:

1. Zveřejnil jsi fotku ze svého pokoje. Kolik máš přátel na Instagramu? Pozval by sis každého z nich domů na návštěvu? Asi ne. **Poučení pro příště:** nesdílej své fotky bez rozmyslu na jakékoli sociální síti, zvláště nesdílej fotky ze svého soukromí. Lidé, které máš mezi svými přáteli, nejsou přeci tvoji skuteční přátelé.
2. Spolužáci se Ti na sociálních sítích posmívají, jsou na tebe hnusní. Odborníci na kyberšikanu radí: nic nemaž, neodpovídej, zablokuj si agresora (toho, kdo ti nadává). Oznam to rodičům, obraťte se na školu, pokud jsou autory nevhodné komunikace tvoji spolužáci. Ve tvém případě si troufám říci, že to nebude fungovat. Budeš muset zablokovat mnoho spolužáků. Zbavíš se možnosti komunikovat v prostředí, které je pro Tebe přirozené. **Já doporučuji:** řekni to tatínkovi. Porad' se s ním a s nějakým spolužákem, kterému důvěřuješ a který se Ti neposmíval. A teď možná trochu bláznivý nápad: vyzvi své přátele na sítích, ať se vyfotí se svým oblíbeným plyšákem z dětství. Ukaž mi nějakého devátáka, který nemá v pokoji plyšáka! Bylo by dobré, kdybys věděl dopředu, že se k Tobě někdo přidá. Věřím, že Tě někdo ve třídě podpoří.
3. Tadeáš už není tvůj kamarád, naopak ostatní „navádí“ proti tobě, někdo tě natočil v ne úplně příjemné situaci a zveřejnil to. **Chování Tadeáše a dalších vykazuje rysy šikany.**

Pokud už není možné, abys s Tadeášem promluvil tváří v tvář a řekl mu, co ti vadí, musíš vše říct někomu dospělému. Nejlépe tátovi. I když má táta hodně práce, určitě mu na tobě záleží a chce, abys byl v pohodě. Společně kontaktuje třídního učitele nebo školního metodika prevence. Nečekej, že se vše změní mávnutím kouzelného proutku. Pro šetření šikany existuje jasný postup, jehož výsledkem může být usmíření agresora a oběti, ale až poté, kdy je jasně zjištěno a prokázáno, že jde o šikanu a kdo je agresor. Měl by sis ujasnit, kdo se k útokům přidával a kdo se tě třeba zastal, popř. kdo mlčel. Určitě by však neměla nastat situace, že vás učitelé konfrontují se slovy: „Tak si to tady hoši vyříkejte a podejte si ruce.“

V případě, že chceš, aby bylo video z nějaké sítě odstraněno, můžete nahlásit závadný obsah (Instagram, YouTube). Pokud víš, kdo natočil video a kdo ho zveřejnil, s pomocí školy a rodičů lze dosáhnout, aby autor toto video smazal. I když je ti jasné, že úplného odstranění asi nedosáhneš. Je ti 15, jsi trestně odpovědný (= můžeš být souzen), to platí i pro autory videa. Toto chování se dá omluvit u malých dětí, ale ne u devátáků, kteří už mnohokrát slyšeli, že nikoho nemůžou fotit a natáčet bez jeho vědomí.

Mgr. Jaroslava Staňková
školní metodik prevence

Telefon: 544 120 323
Mobil: 602 537 963
E-mail: jaroslava.stankova@zsslapanice.cz

Moje začátky na YOUTUBE

Amy's World - pod tímto nickem vkládá na YouTube své příspěvky devátáčka z naší školy Amélie Hrabáková. Představím vám tuto mladou a talentovanou youtuberku v krátkém rozhovoru.

Mohla bys nějak popsat svoji tvorbu na YouTube?

Tvořím spíše kontent pro holky především vlogy, beauty tipy, hauly.

Od kolika let natáčíš?

Natáčím od 6. třídy, to mi bylo asi 12 let. Začala jsem natáčet koncem prázdnin, takže když jsem nastoupila do nové školy do Šlapanic, tak jsem měla kolem 30 odběratelů.

Baví tebe osobně to, co natáčíš?

Strašně mě to baví. Nechápu, jak někdo může natáčet jenom kvůli penězům a slávě... Já jsem do YouTube šla kvůli tomu, že mě ty videa strašně baví natáčet a stříhat. Je to prostě můj koníček.

Vadí ti, že tě zná tolik lidí ze školy?

Myslím si, že by mě lidi znali i bez YouTube, když jsem přišla poprvé do školy, tak jsem se chtěla hrozně seznamovat. Asi ne, nevádí mi to...

Šla jsem do toho s tím, že mě bude znát více lidí. Ale někdy je to už takové narušování soukromí. Je mi celkem nepříjemný, když na mě někdo volá ve škole: „OMG AMYS WORLD!“ Nejradši jsem, když za mnou někdo přijde a třeba řekne: „Ahoj, Amy, mohla bych si s tebou udělat fotku? Nebo pokecat?“

Jaká věková kategorie tě sleduje?

Tak asi z 90 % holky a z 10 % kluci a věková kategorie asi 10-17 let.

Když jsi začala natáčet, věděli o tom tvoji rodiče?

Chtěla jsem začít natáčet už od 10 let, protože jsem se v tom fakt našla už asi v 9 letech, ale rodiče pořád, že mám jako počkat. Nakonec mi to dovolili v těch 12 letech a všechny videa, co vydávám, vidí prvně oni. Takže rodiče o tom ví a podporují mě v tom a za to jsem ráda.

Co se od tvých prvních videí výrazně změnilo?

Myslím si, že jsem se hodně zlepšila i ve stříhání a kvalitě videa, protože jsem ze začátku točila na můj iPhone 4 a stříhala jsem ve free programu na mobil. Ted' mám vlastní kameru a stříhám v Adobe Premier, což je placený program.

Kdo byl tvým vzorem, kvůli kterému jsi začala natáčet?

Jediný můj vzor byla moje sestra ve stylu oblékání, ale že bych měla nějaký vzor u slavnější youtuberky, to jsem asi nikdy neměla. Vždycky jsem si šla tak nějak podle svého...

Co bys doporučila nebo vzkázala mladým čtenářům, kteří přemýšlí, že se budou také věnovat YouTube tvorbě?

Určitě nejít do toho za účelem být slavná nebo dostat hodně peněz. Přijde mi strašně stupidní, když někdo jde do YouTube, aby byl prostě slavný a vydělával stamilióny. Měli by do toho jít, protože je to baví. Pokud chcete natáčet na YouTube, tak se připravte, že tady budou hateři, ale i fanoušci.

Napadá tě ještě něco, co bys chtěla dodat?

Chtěla bych dodat, že když mi lidé píšou do komentářů: „Ty máš tak strašně pozitivní život. Ty jsi tak šťastná. Tebe nic netrápí...“ Tak bych jim chtěla říct, že to není vůbec pravda, že jsem úplně normální člověk, co řeší taky problémy, akorát to nedávám na sociální sítě ☺ ☺ ☺

XIAOMI: za málo peněz hernajs hodně muziky, nebo jen šunka?

Mám tu uživatele telefonu Xiaomi (konkrétně modelu 6A 2016)
Hanu Chlupovou.

Hano, co říkáš na značku Xiaomi? (čteno: Šaomi)

Je to dobrý, mám tam už 22 her a stále se to neseká. Ale trošičku
mě vypadává z kapsy. Spadl mi asi 15x 😞

No a co ovladatelnost? Je těžké telefon ovládat?

Ani ne, prostě normální mobil, ale prudí mě ten Xiaomi účet... 😞

Ale jinak dobrý, ne?

Ale jo, je to dobrý.

No a chtěla bys Xiaomi něco vytknout?

Docela i ano...

Vadí mi reklamy volně v předinstalovaných aplikacích (těch, se
kterými jsem telefon dostala...)

Ale naštěstí se dají vypnout ☺

A víš, proč tam jsou?

To je jasný, chtějí si namastit vlastní kapsy.

No a proč?

Protože to jsou *****i.

To bych úplně neřekl.

A proč?

Telefon Samsung Galaxy A20e stojí 4 000 Kč a Xiaomi 8A se skoro stejnými parametry kromě procesoru (Xiaomi má Qualcomm Snapdragon 439 a Samsung má Exynos 7884, takže MI má lepší) stojí jen 2 799 Kč a ty peníze si Xiaomi někde musí zase získat zpět a to právě tou reklamou.

Marže telefonů Xiaomi, tedy kolik má Mi z jednoho telefonu, nepřesáhne 5 % z ceny telefonu. Třeba takový Apple má marži kolem 60 % z jednoho telefonu.

Tak to *****i беру zpět, to je tak super, aspoň vím něco nového.

OK, tak díky za rozhovor...

Není zač, ráda jsem si pokecala...

Android oslavil
12. narozeniny. Gratulujeme!

Nejmenší iPhone dostane
překvapivě jméno. Bude se
jmenovat **iPhone 12 mini** a
nebude mít 5G.

Instagram opravil vážnou
chybu, která hackerům
umožňovala ovládnout cizí telefon.

Snapdragon 750G nabídne
herní výkon, podporu 5G a AI
k odstranění šumu.

Americký soud zablokoval
zákaz pro aplikaci **TikTok**. Je
nutné jej obhájit.

Zelené OČI

Probudil mě nepříjemný zvuk budíku, který označoval půl šesté ráno a blížící se zdoluhavé vyučování. Teta už bývá touto dobou v práci a dneska ráno tomu nebylo jinak. Jahodový jogurt by měl ke snídani stačit, pomyslela jsem si. Pak jsem spěchala nahoru do pokoje se převléknout. Učesat si vlasy a celkově se dát trošku do pořádku. Na krk jsem si připnula přívěšek, který mi dala kdysi máma.

Po patnácti minutách v autobuse jsem konečně tady. Stojím před velkou budovou se zešedlou oprýskanou omítkou, která se ze všech stran sloupává. Pamatuji si, jak jsem kolem občas chodívala jako malá holka. Když jsem šla do parku, byla budova ještě viditelně natřena žlutou, ale dnes už není možné barvu rozeznat. Tohle je moje střední škola.

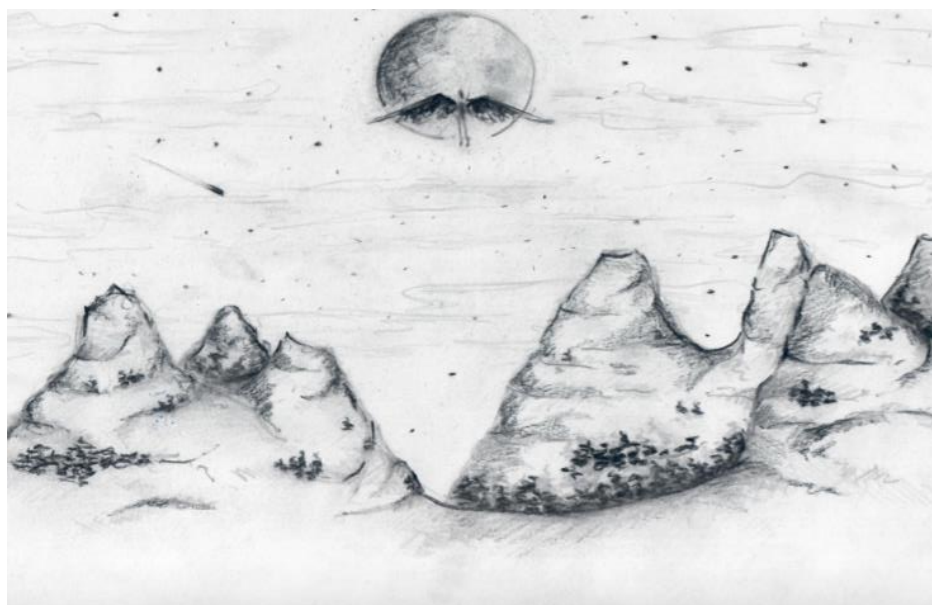
Nadechla jsem se a prošla velikými skleněnými dveřmi do chodby plné studentů. Nebylo to zrovna moje nejoblíbenější místo, ale byla jsem zvědavá, co mě tu dnes zase čeká. Pár studentů zmateně pobíhalo sem a tam - mezi ně patřili hlavně prváci. Jiní stáli u skříněk a povídali si o nových žácích či učitelích nebo si potichu opakovali na testy, které je dnes čekaly. Nechyběli tu ani takzvaní knihomolové. Ti s knihami v náruči běželi do tříd i přes to, že do začátku hodiny zbývalo ještě dvacet minut. A pak tady byla elita, alespoň se jí tak říkalo, pár z nich pokřikovalo na nové studenty a smálo se, když někdo spadl po tom, co mu podkopli nohy. Nikdy jsem nepochopila, jak někdo tak arogantní a sobecký může být oblíbený. Někde v davu jsem zahlédla

Ninu a zamávala jí na pozdrav, ale myslím, že mě neviděla. a zamávala jí na pozdrav, ale myslím, že mě neviděla.

„Hej! Ty tam!“ zařval někdo za mnou. Raději jsem neodpověděla a dál pokračovala do třídy. Myslím, že to křičel Alex – tento rok už chodí do třetíku a baví ho šikanovat mladší studenty. Nebyla jsem si jistá, jestli mluvil na mě, ale i kdyby ano, asi bych se stejně neotočila. „Copak? To mě budeš ignorovat?“ řekl posměšně provokující hlas za mnou. Na znamení, že nemám zájem o rozhovor, jsem rychlým krokem zahrnula do své třídy.

Matematika. No skvěle, to mi ještě chybělo. Sedla jsem si na své místo do poslední lavice a netrpělivě čekala na zvonění. Asi pět minut po zvonění, jak tomu bylo zvykem, přispěchala paní profesorka Patčková s hromadou učebnic a opravenými testy. Za ní šel sebejistým krokem hnědovlasý vysoký kluk, jehož zelené oči všechny bez výjimky probodávaly pohledem. Pak se zastavily u mě a já rychle sklopila zrak.

„Tohle je Daniel. Je tu nový. Přistěhoval se teprve před týdnem, takže na něj bud'te milí.“ Ve třídě to zašumělo a pár lidí si neodpustilo uštěpačné poznámky. Daniel si sedl na volné místo v lavici přede mnou. Paní profesorka začala s výkladem a já si zapisovala poznámky. Přestože jsem se urputně snažila soustředit, nemohla jsem z hlavy dostat ty zelené oči. Něco na nich bylo jinak. Něco jako by se za nimi skrývalo.

Utekly Vám první dva díly této odvážné fantasy? **Žako** je exkluzivně nabízí pro svoje věrné čtenáře na tomto odkazu:

LEŤ

Šílené RÁNO

Světlovlasý muž se pohodlně natáhl na postel, otevřel si tablet a začal si číst novinky z uplynulého dne na internetu. Z vedlejšího pokoje bylo slyšet vyprávění pohádky *O zlém hadovi*, ale to jej vůbec nerušilo.

Ani si nevšiml, kdy vyprávění skončilo. Zasluchl cvaknutí vypínače a světlo na chodbě se ztlumilo. Do ložnice tiše vkročila krásná žena s kaštanovými vlasy, které se jí v loknách točily až po pas. Věnovala rychlý pohled svému manželovi, který se rozvaloval na posteli, a přešla do koupelny, aby se před spaním upravila a osprchovala. Kriticky si prohlížela svůj odraz v zrcadle, modrým očím neunikla žádná nedokonalost.

Vyčistila si zuby, rozčesala vlasy a odlíčila si obličej. Dala si horkou sprchu, ve které se trochu zdržela. Když konečně vylezla ze sprchového koutu do zapařené koupelny, rychle se usušila a vklouzla do krátké černé halenky.

Vstoupila do ložnice.

„File?“ oslovila svého muže.

„Ano, Adel?“ odpověděl nepřítomně Filip.

„Vypni už ten krám, víš, že nesnáším, když si s tím hraješ večer v posteli.“

„Mmm,“ zabručel muž v odpověď. Adéla přešla na svou stranu manželské postele a zalezla pod příkrývkou. Zamračeně hleděla na svého dokonalého nedokonalého muže a trpělivě čekala, až odloží tablet.

„Věřila bys, Ady, že osmdesát procent otců není schopno se ráno postarat o své děti a vypravit je do školy bez asistence matky? Ted' to psali na iDnesu,“ vykládal Filip a odkládal přitom vypnutý tablet na noční stolek.

„Ty bys to dokázal? Když nad tím tak přemýšlím, nikdy jsme to nezkusili – ráno pod taktovkou tatínka.“ Nemohl si nevšimnout neskrývané jízlivosti v jejím hlase.

„Ty o mně pochybuješ?“ odpověděl naoko dotčeně.

„Dobrá, v tom případě je zítra ráno vše na tobě,“ uzavřela nesmlouvavě Adéla a položila si hlavu na blondákovu nahé rameno.

„Vždyť víš, že se o naše děti rád starám,“ vykládal a pomalu začal sundávat ramínko halenky, kterou měla Adel na sobě. Nechala jeho

poznámku bez reakce. Věděla moc dobře, že Filip jejich děti miluje stejně tak jako ona a postará se o ně způsobem sobě vlastním, i kdyby ho to mělo stát život.

Hladila ho po oholené tváři, přes krk, až po svalnatou hrud'. Natáhl se k ní a dlouze ji políbil. Adel mu polibek opětovala. Brzy se oba přesunuli do říše snů.

Ze snu Filipa vytrhl zvonící budík. Ale ne jeho, byl Adel.

„Co to, do háje, Ad'ó, vypni ten krám, ještě je brzy,“ zabručel v polospánku.

„Koukej vstávat, včera večer jsi říkal, že se postaráš o děti a vypravíš je do školy,“ řekla mu na to jeho manželka.

Věděl jsem, že toho budu litovat, pomyslel si blondák. Posadil se na posteli, promnul si oči a podíval se na hodiny. *Čtvrt na sedm, netušil jsem, že je taková hodina i ráno.*

Vstal, natáhl se po budíku a vypnul jej. Políbil manželku na tvář, přikryl její odhalená záda peřinou a šel se zkulturnit do koupelny. Výhodou práce z domova bylo, že nemusel nikdy brzy vstávat, pracoval, kdy chtěl a jak dlouho chtěl. Ostatně jako vynikající programátor si to mohl dovolit.

Tišeji než myš přešel ložnici a šel vzbudit děti. Měli s Adel tři nádherné a chytré děti. *Někdy až moc chytré*, pomyslel si Filip.

Nejstarší syn, Vojta, plavovlasý vysoký puberták, který se často rád ve škole pral a proháněl holky, letos nastoupil do závěrečného ročníku základní školy.

Prostřední dcera Deny, zelenooká dívka, krásná a temperamentní stejně jako její matka. Zdálo se to neuvěřitelné, ale Filipova holčička už chodila do šesté třídy základky.

A nejmladší synek, Mirek, malý tmavovlasý raubíř, který měl v žákovské knížce víc poznámek za rebelství než známek za celý rok, nyní chodil do druhé třídy.

Jak je vzbudit všechny najednou? Aby si nestěžovali, že toho jsem budil tak, druhého onak, přemítal blondák cestou k dětským pokojům. V půli cesty se otočil, vrátil se ke schodišti

a sešel do spodního patra do kuchyně. Chvilí hledal po skříňkách, pak se s vařečkou a kovovou poklicí vrátil do patra a spokojeně se usmíval. *Tohle klapne*, řekl si s rošťáckým úsměvem ve tváři.

Otevřel v tichosti dveře do všech třech pokojů dětí.

„Vstávat! Budíček! Škola! Rozcvička! Vstávat!“ začal řvát z plna hrdla a mlátil u toho vařečkou o poklici. *Adel mě zabije*, smál se v duchu.

„Tati!“ ozval se otráveně hlas nejstaršího syna Vojty někde zpod peřin.

„Já chci taky, tati, já chci taky!“ přiběhl po chvíli Mirek a začal mu z ruky brát vařečku, aby mohl do pokličky mlátit sám.

Adéla vykoukla z ložnice, aby zjistila, co se děje. I přesto, že měl jen vteřinu, aby se na ni podíval, poznal, že se skutečně baví. Pak mu oči překryly ruce dcery. Měl pocit, že mu zatlačí bulvy až někam do mozku.

„Dost, děti,“ zavrčel na ně, „dneska necháme maminku odpočívat, snídani vám připravím já. A hádejte, s kým půjdete do školy?“ Setřásl ze sebe Dendu, popadl ji za pas a přehodil si ji přes rameno, Mirka si stáhl z nohy a stejně jako sestru i jeho si přehodil přes rameno.

„Vojto! Vylez, čekáme tě na snídani,“ oznámil synovi a s mladšími na ramenou se vydal po schodech dolů, do kuchyně.

„Co chcete snídat?“ zeptal se.

„Snídani,“ odpověděli unisono a začali se smát. Filip to zkusil znovu: „Dobře, co vám maminka dává ke snídani?“

Děti se začaly překřikovat.

„Lupínky!“ vyhrkl Mirek!

„Kakao!“ dožadovala se Deny.

„Čokoládu!“

„Sušenky!“

„Jogurt!“

„Dobrá, dobrá,“ ukončil jejich výčet snídaní otec. Sáhł do lednice, vytáhl tři ovocné jogurty, každý z nich chtěl kydnout do misky. V tu chvíli mu na kuchyňské lince přistála střela z dětského samostřilu.

„Deny, sice tě nevidím, ale hluchý nejsem. Koukej to uklidit a mazejte se převléknout, než udělám snídani,“ pokáral děcka.

„Ale my nevíme, do čeho se máme obléct.“

„Jo, my nevíme,“ přikyvoval Mirek.

„Jo, tak vy nevíte,“ zopakoval po nich Fil, odložil poslední prázdný kelímek od jogurtu, otočil se a jako vlk se na děti vrhl, ty se se smíchem rozprchly po spodní části domu. Otec je pochytral a za náramného smíchu obou dětí s nimi došel do koupelny v přízemí.

„Míro, kde máš tričko? Opravdu tohle? Je na něm flek.“ Vytáhl svršek z hromady prádla.

„To nevadí, tati,“ odpověděl nejmladší.

„Jak nevadí? To by nás maminka hnala. Kde máš čisté oblečení? Jo aha, v pokoji. Dendo, to kimono si neoblékej!“

„Ale tati, jsem přece karatistka a...“ zaprotestovala Deny.

„Ne, nevezmeš si kimono do školy,“ utnul další protesty své dcery Filip.

„Tak se zatím učešte a omyjte si obličej, já vám dojdou pro nějaké oblečení nahoru,“ zaúkoloval své děti a vyrazil z koupelny zpět do dětských pokojů.

V kuchyni ještě nasypal do každé misky s jogurtem dvě hrsti lupínků, vytáhl džus z lednice a připravil sklenice.

Vyběhl nahoru.

„Vojto, jak to, že jsi ještě v posteli?“ vybafl na svého nejstaršího syna.

„Vždyť už vstávám.“ Vojta se posadil na posteli s mobilem a něco na něm psal.

„Píšeš Verči, jakou jsi měl noc?“ vyptával se otec, zatímco hledal oblečení pro Mirka.

„Prosím tě, tati, tomu bys nerozuměl,“ odbyl ho syn a lehce zčervenal.

„Jo tak nerozuměl? Jak to, že ne? Mám tu nejkrásnější a nejúžasnější ženu na světě, musím o tom přeci něco vědět,“ usmál se na syna a prohrábl mu vlasy. „Za hodku se uvidíte, tak to odlož a pojď se obléct a nasnídat,“ řekl mírně. Ze spodní koupelny se náhle ozvaly zvuky vodní bitvy.

„Co to tam...“ Filip vyskočil a hnala se za mladšími dětmi.

V koupelně se opravdu konala vodní bitva. Fil si uvědomil, že mu už moc času nezbyvá, za půl hodiny musí odvézt děti do školy ve Šlapanicích.

Popadl ručník, Dendu a Mirka a odtáhl je do obývacího pokoje.

„Míro, tady máš oblečení, no nekoukej na mě,

šup, převléknout, vysušit vlasy, mokré pyžamo tu nech, pak to uklidím. Dendo, to samé, aha, oblečení jsem ti zapomněl vzít. Pojd' ke mně," přikázal dceři, vzal jí kartáč z ruky a začal jí rozčesávat dlouhé zacuchané kadeře.

„Chceš do vlasů čelenku, nebo se mám pokusit o nějaký moderní účes?“ zeptal se své jediné dcerky. Ta se na něj podívala s výrazem: *Táto, ty a moderní účes?*

„Vezmu si čelenku,“ prohlásila po zvážení otcových kadeřnických schopností.

Díky bohu, aspoň že ta je rozumná, ulevilo se Filipovi.

„Dobře, doběhni si pro ni a běž se obléct. V módě se moc nevyznám, takže mne můžeš oslnit. Ne, kimono si neoblekej,“ zarazil ji, když už otevírala ústa s návrhem, co si vezme na sebe.

Mirek se mezitím oblékl, otec jeho převlečení zhodnotil odborným pohledem.

„Máš triko naruby, tak šup, opravit a pojd' jíst.“ Mezitím se z patra přiloudal Vojta. S mobilem v ruce, taškou přes rameno, v rozevláté červené košili a černých kalhotách.

„Deny, už jsi hotová?“ zavolal muž na dceru.

„Vojto, co jsem ti říkal o tom telefonu!“ napomenul syna.

Denda sešla ze schodů, oblečená jako mladá dáma, tričko s měnícím se obrázkem, v bílých punčochách a rozevláté sukýnce.

„Jé, jednorozec!“ vykřikl Mirek, když viděl sestřino tričko.

Konečně se všechny děti najedly bez většího popohánění otcem.

„Vyčistit zuby a, Míro, ne že budeš mít pastu na tričko, dávej si na to pozor,“ upozornil svého synka.

„Ale tati, vždyť nejsem malej,“ uraženě odsekl chlapec a odešel do koupelny. Filip si mezitím nachystal peněženku s řidičákem a klíče od auta, vše si odložil na skříňku u vchodových dveří.

„Tati, táto!“ volal Mirek z koupelny. Když k němu otec doběhl, klučina se rozplakal.

„Já, já... jsem si to tričko nechtěl ušpinit pastou, tati, já opravdu nechtěl,“ popotahoval a držel si vykasaný svršek s čerstvým flekem od pasty

táhnoucím se od límce až po spodní lem oděvu. *Nádech, výdech, jedna, dva... Ne, to nemá smysl,* uklidňoval se.

„To nevadí,“ řekl synovi vlídně, „je to jenom pasta, v pračce se to vypere. Svlékni si ho a běž si rychle najít jiné tričko. A vezmi si rovnou školní tašku – máš ji doufám připravenou?“ A setřel chlapci slzy z tváříček.

Nejmladší rychle vyběhl do svého pokoje. Vojta a Denda už byli připraveni.

„Deny, kde máš školní tašku?“

„Tati, nemám školní tašku, mám školní batoh a je tamhle u dveří,“ opravila ho dívka.

„Tati?“ ozval se Vojta.

„Poslouchám,“ odpověděl zdánlivě nepřítomně otec.

„Ty s námi pojedíš do školy v trenýrkách?“ zeptal se syn s nevěřícím výrazem ve tváři. Zřejmě ho vyděsila myšlenka, že by jej Veronika viděla ve společnosti polonahého otce.

„Cože?“ podivil se Filip, ale když se podíval na své tělo, oděné v tričku, trenkách a ponožkách, hned mu to došlo. To už se mu dcera hlasitě smála.

„Nikam nechod'te, hned jsem zpátky,“ přikázal dětem a zmizel v ložnici, kde se tiše jako vlk na lovu oblékl do kalhot a košile. Cestou zpět se zastavil v pokoji, aby vyzvedl Mirka, který se rozhodl, že si pohraje s vláčky. Donesl ho k Vojtovi a Dendě, kteří už netrpělivě čekali u vchodu.

„Přijedeme pozdě,“ postěžoval si Vojta a něco ťukal do telefonu.

„Míro, kde máš školní tašku?“

„Nahoře,“ odpověděl chlapec. Fil už raději neriskoval, že by jej poslal zpět do pokoje a doběhl tam sám.

Otevřel dveře a nahnal všechny své potomky do velkého SUV stojícího na příjezdové cestě k jejich domu. Vojta dopředu, mladší děti dozadu, připoutat. Blondák sedl za volant, připoutal se, chtěl zastrčit klíčky do zapalování. V tu chvíli se plácl do čela. Vyběhl zpět do domu, kde zapomněl klíčky a peněženku. Měli už deset minut zpoždění. Konečně vyrazili na cestu do školy.

„Tati?“ pípla Klárka zezadu.

„Poslouchám,“ odpověděl otec a podíval se na ni ve zpětném zrcátku.

„Neudělal jsi nám **svačinu**.“

Princezna a DRAK

Bylo jednou jedno království. Asi se už nedozvíme, zda království bylo skutečné, či nikoliv. Však pro tuto chvíli si pojdme představit, že skutečné bylo.

Tak tedy v tomto království žil král s královnou. Ti měli jedinou dceru – princeznu Andrejku Sovičku. Ano, takhle ji opravdu pojmenovali. Nejspíš to bylo kvůli jejímu vzhledu.

Princezna byla – nám z neznámých důvodů – napůl člověk a napůl sova. Musíte si říkat, že princezna vypadala jako strašák do zelí, ale nebylo tomu tak. Když pomineme princezniny zvláštní chutě (nejraději jedla myši a brouky), byla to spíše výhoda. Nejlepší byla křídla. Snad se vám to zdá divné, ale princezně opravdu rostla ze zad soví křídla. Pokud tedy měla princezna chuť se proletět, nic jí v tom nebránilo. A ještě jednu výhodu to mělo – Andrejka Sovička rozuměla řeči zvířat. To bylo asi důvodem, proč byly její komnaty plné nejrůznějšího zvířectva. Svým zvířecím kamarádům také dávala přednost před lidmi. Jedinou výjimkou byl syn zámeckého kočího Hugo, který se stal jejím blízkým přítelem.

Pokud princezna nebyla ve svých komnatách, chodila na procházky do zámeckých zahrad a nedalekých lesů. Vždy s sebou vzala pár svých zvířecích přátel. Jednoho dne se opět rozhodla jít na procházku. Pozvala na ni také sovu Ulriku, křečka Bonifáce, jaguára Vladimíra, sokola Jiříka a blechu Sofinku. Při procházce většinou střídala chůzi a let – jinak tomu nebylo ani dnes. Chvilí letěla s Ulrikou a Jiříkem a o chvíli později zase šla s Vladimírem, který nesl na zádech Bonifáce se Sofinkou.

V paláci ji všichni znali, a proto je toto zvláštní procesí nepřekvapilo. Nejdřív princezna seběhla po zámeckých schodech, prolétla alejí stoletých dubů, předletěla nákladní kočár a málem porazila stánek s pečivem. Na louce si zahráli na schovávanou a poté pokračovali v cestě. Prošli kolem rybníka a to už uviděli les. Když došli k prvním stromům, spatřili záplavu borůvek, malin a jiného lesního ovoce. Sova Ulrika, blecha Sofinka a sokol Jiřík si pochutnávali na malinách, Andrejka Sovička sbírala jahody do košíku, křeček Bonifác ujídal borůvky a jaguár Vladimír hledal houby.

Ani se nevšimli, že sešli z cesty i ze správného směru a obklopil je jim neznámý les. Jako první to zpozorovala sova Ulrika. Upozornila Jiříka, ale to už si toho všimli i ostatní. Přestali se dohadovat o nejhezčí kousky ovoce a společně hledali cestu zpět.

Jenže jak hledali cestu, zacházeli nevědomky hlouběji a hlouběji do lesa. Když už opravdu nevěděli kudy kam, rozhodli se rozdělit. Třeba když se vydají každý na jinou stranu, spíš najdou cestu. Rozloučili se u starého dubu a rozešli se.

Sova Ulrika a sokol Jiřík se dostali do řídkého lesa, kde se jim podařilo vyletět nad stromy a vrátili se domů.

Blecha Sofinka se nesla na hřbetu jaguára Vladimíra – sama by takovou dálku jen těžko ušla. Asi po hodinové chůzi se dostali do vesnice, kde jim ukázali cestu na zámek.

Mezitím křeček Bonifác procházel lesem. Bolely ho nožičky a začínal mít hlad. Strašně se vyděsil, když vedle něj zašustilo křoví.

Co když je to nějaká šelma a sežere ho? Naštěstí ze křoví vylezla jen princezna. Taky už hodně unavená. Putovali spolu až do večera. Když se začalo stmívat, pochopili, že tu budou muset přespat. A aby toho nebylo málo, začalo pršet.

Najednou uviděli obrovskou jeskyni. Ani chvíli neváhali a rozběhli se tam. Když vstoupili, spatřili plápolající oheň a rozestlanou postel. Oba byli tak unavení, že si lehli a hned usnuli.

A tak neslyšeli strašné dupání blížící se k jeskyni. Když už byl dupot tak blízko, že se otřásalo i ohniště, vešel do jeskyně drak. Na draka byl celkem malý, ale jinak velký jako dům. Zřejmě se vrátil z nějakého výletu a byl pořádně unavený. Už už se chtěl rozvalit na posteli, ale všiml si, že v ní někdo leží.

V paláci by se za normálních okolností podávala večeře, ale dnes král s královnou neměli na jídlo ani pomyslení. Andrejka Sovička nebyla vždy zcela poslušná dcera, ale pokaždé se vrátila do tmy. A co hůř! Její čtyři zvířecí přátelé byli zpět a vypadali rozrušeně. Král s královnou jim ale bohužel nerozuměli.

Dali vyhlásit, že kdo princeznu najde, dostane ji za ženu a půl království k tomu. Ale hrdinové se nějak nehrnuli. Vždy se jen podívali na její obraz, dozvěděli se, že princezna mluví se zvířaty, má křídla a byli pryč. Rodiče už začínali ztrácet naději, když tu někdo zaklepal na dveře.

Byl to Hugo. Poklonil se králi a požádal ho, aby se směl pokusit najít princeznu. Král

s radostí souhlasil a Hugo se hned vydal na cestu.

Vzal si s sebou jen sekeru a nějaké jídlo. Putoval celý den, a když se přiblížil večer, hledal místo, kde přenocovat. Naštěstí uviděl jeskyni. Když přišel blíž, spatřil, že uvnitř hoří oheň a pohybují se tam nějaké stíny. Jeden docela malý, ale ten druhý obrovský. Noční ticho roztrhlo zařvání linoucí se z jeskyně.

Malý stín vyběhl ven a Hugo ke svému údivu poznal princeznu. Křičela a utíkala před někým, kdo byl v jeskyni. Za ní se vyvalil obrovský drak. Hugo nelenil, popadl sekeru a vrhl se na draka. Ale princezna ho chytla za rukáv. „Hugo, co tu děláš?“ vykřikla. „Uteč, já tu potvoru zdržím“ volal Hugo. „Počkej, Hugo,“ usmívala se na něj princezna, „Benedikt není zlý. Nechal mě u sebe bydlet, když jsem zabloudila v lese, hrajeme spolu na honěnou a navrhl mi, že mě odnese domů. No a já si myslím, že by mohl bydlet v zámecké konírně. Tady je mu samotnému smutno.“

Potom si všichni tři sedli na Benedikta a ten je odnesl na zámek. Šťěstí královských rodičů nelze ani popsat. Princezna se jim omluvila a vysvětlila jim, že tam Benedikta nemohla nechat samotného. Král dostal svému slovu a dal Hugovi Andrejku Sovičku za ženu. Benedikt směl zůstat na zámku. Bydlel v konírně a pomáhal, kde bylo třeba. Všichni si ho zamilovali, hlavně děti, se kterými si rád hrával. Ale jak jsem řekla na začátku, záleží jen na vás, jestli tomu věříte...

Kvíz

1. Princezna Andrejka...

- se uměla měnit, na jaké zvíře chtěla.
- rozuměla řeči zvířat.
- se každou noc měnila na křečka.
- vypadala jako ryba.

2. Princezna Andrejka ze všeho nejraději jedla...

- různé brouky a myši
- lahůdky královského dvora
- dorty
- knedlo vepřo zelo

3. Andrejka se vdala za...

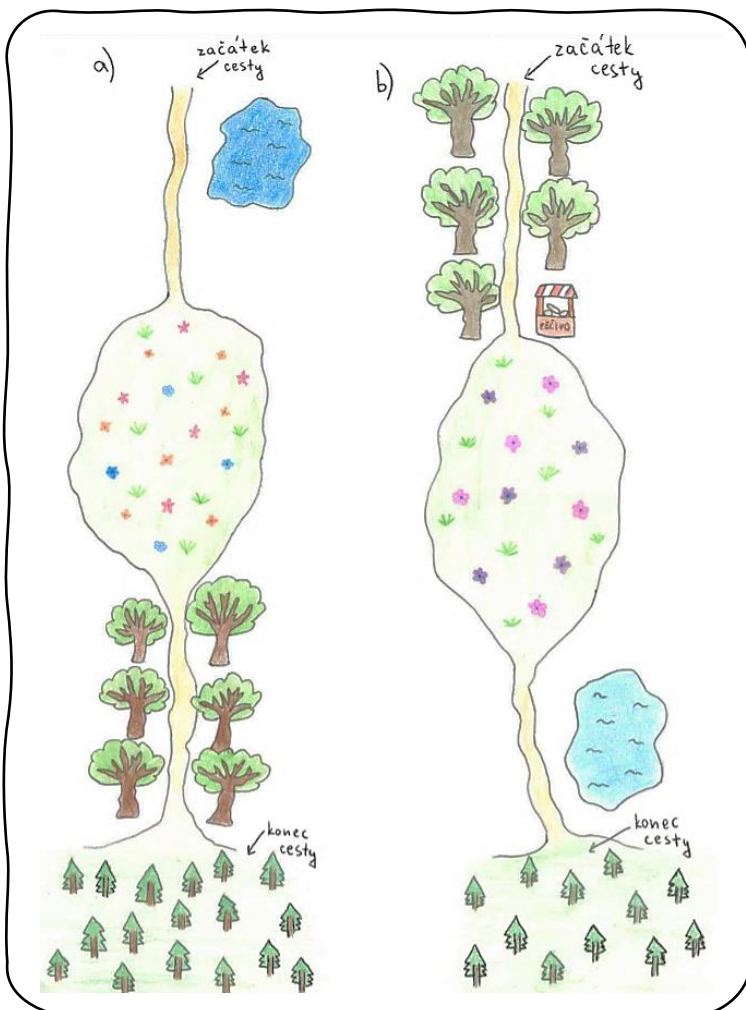
- draka Benedikta
- křečka Bonifáce
- Huga
- Jiříka

4. Na louce hráli...

- na počítači
- na honěnou
- na housle
- na schovávanou

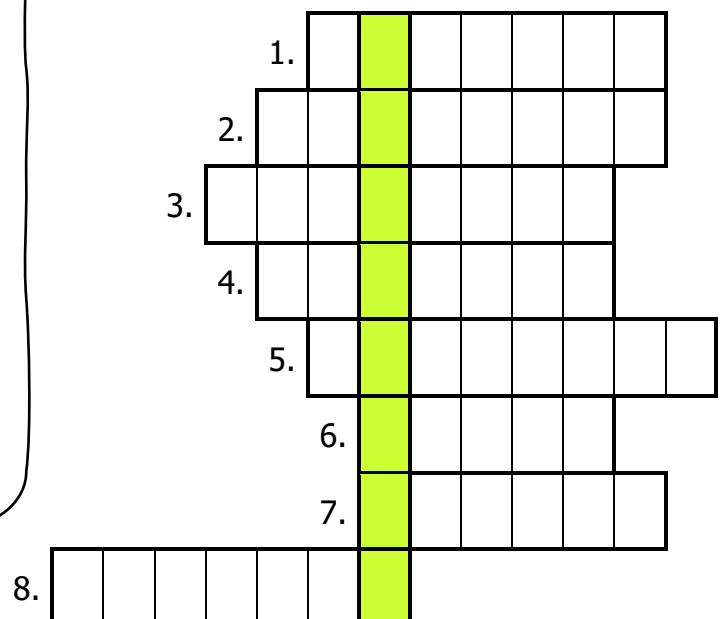
Kudy šla Andrejka do lesa?

Vyber podle příběhu správnou cestu.

Křížovka

- Na čem si Ulrika, Sofinka a Jiřík pochutnávali?
- Koho nesl Vladimír na zádech?
- Jak se jmenuje Andrejčin jaguár?
- Co Bonifác ujídal, když byli všichni v lese?
- Jak se jmenoval drak, který u sebe nechal Andrejku přenocovat?
- Létat umí Ulrika, Andrejka a...
- Hugo byl syn...
- Jaké je Andrejčino druhé jméno?

Udržet si optimismus a dobrou náladu není v této době mnohdy jednoduché. Naši žáci však trudnomyslnosti zcela jistě nepodléhají. Přesvědčí vás o tom krátká literární dílka žáků 6. B a 6. F napsaná s vtipem, nadhledem a lehkostí. Múza totiž nelení ani v době koronavirové a těm, kdo jsou jí nakloněni, rozdává své polibky (byť přes roušku).

Moje rouška

Kristýna Bernátová

Rouška je můj nový kamarád,
i když ji moc nemám rád.
Všichni lidé roušku nosí,
ale mě to velmi děsí.

Roušku jsem měl mnohokrát,
Když jsem si šel s dětmi hrát.
Proč ten virus lidi kosí?
Snad nás brzy něco spasí.

Rouška

Dominik Kočí

Dvě gumičky dám za ouška,
nosík mi teď schová rouška.
Mám zakrytou pusinku,
stále vidím maminku.
Smějí se jí očka.
To je teda kočka!

Když kráčíme společně,
můžem dýchat bezpečně.
Nosík vždy schovaný mám,
očkama se usmívám.
Poslyšte, dospělí a děti,
rouška teď'ka letí.

Rouška

Éliás Gabriel Svigruha

Policista ostražitě
zkoumá mámu, tátu, dítě.
Na každém oušku
chce vidět roušku.

Chceš se vyhnout pokutě?
Roušku odlož jen v bytě.
Jen tak budem zase fit,
v nemocnicích bude líp!

Rouška

Vojta Smetana

Nechce se mi nosit rouška,
bolavá mám z toho ouška.
Roušku ale nosit musím,
ostatní před virem chráním.

Noste roušku po světě-
pomůžete planetě.
Rouškou virus zpomalíme.
Do školy se už těšíme.

Báseň

Anežka Maroszová

Je to pro nás těžká zkouška,
když na uších tlačí rouška.
Bolí nás z toho hlava,
není to žádná sláva.

Opatření, opatření,
Dočista nás všechny změní.
Z roušek budeme mít uši jak sloni,
z opatření nám v nich zvoní.

Jan Paulík

Přišla na nás zkouška,
potřeba je rouška.
Když ji nosíme,
tak se při tom potíme.
Špatně se nám dýchá,
kdo ji nenosí, pak kýchá.
Kašel se pak dostaví,
na nohy nás paralen postaví.

Je to protivná pandemie,
se kterou se špatně žije.
Při výuce na dálku,
děláme i výtvarku.
Do školy nesmíme,
moc se tam těšíme.
My to ale dáme,
protože se nevzdáme.

Rouška

Radim Otoupal

Modrá rouška, šedá rouška,
kdo se za ní skrývá?
Směje se, anebo mračí,
nebo na mě zívá?

Žlutá rouška, bílá rouška,
kdo je za ní schovaný?
Je to Petr, nebo Pavel,
není vůbec k poznání.